

Cha mẹ sống với nhau gần như trên đời như nói chuyện, câu trước câu sau là đã cãi nhau, gọi là “khác nhau”. Như ngày ngày, các con trẻ chơi đi chơi xa, có đồ ăn mua mới cha mẹ đi chơi cùng, như có đồ ăn ngon, nói đi với ông bà hay cãi nhau, mẹ vui.

Chàng sống với Tôi, Tôi-Dù-Sống “tam hợp,” mà “nhất khác,” đó là khác nhau. Nhất khác không chơi ai, mẹ dù ngày nào cũng có chuyện nói qua nói lại, cãi nhau như vì có tôi “tam hợp” nên hy vọng sống với nhau ít ra cũng cho tôi ngày tóc bạc răng long. Tóc thì bạc cả rồi, răng thì thưa toàn răng giả, như chớ a thây bèn nh t t gì tr m tr ng, n u tu i th thì cũng còn “khác nhau” vài m i năm n a. Không khác nhau là đi mẹ vui, ki u “chàng chan v húp, g t đ u khen ngon,” có ng i cho là nhầm chán, đ n đ u!

Cha mẹ vẫn đã không bà con, thân thích gì với nhau, ki u ca dao gọi là “ng i đ ng khác h ” làm sao đ kh i có s khác biệt, b t đ ng. Th t ng t ng m t món ăn, cha khen ngon, m cũng b o ngon, tr c m t b c tranh bà v nói đ p, ông ch ng cũng đ ng ý kêu “đ p th t” thì đ i con là gì vui, cu c s ng ph ng l ng nh m t n c ao tù. Quan ni m v chuy n đ p x u không nên gi ng nhau. N u m t hôm m khen m t cô qua đ ng đ p, mà ông b cũng xuýt xoa là gia đình m t h nh phúc. Khi m khen bà hàng xóm đ p mà ng i cha th y x u là m t gia đình lý t ng. Chuy n kh c ý t ng này s không bao gi sinh ta kh c kh u. Ng i ta th ng đi tìm cái mình không có đ b túc cái n a c a mình đã có, n u gi ng nhau, ki m cái mình đã có r i, có l là đ . Th ng nh ng ng i kh c nhau b sung cho nhau, l i cu n nhau nh hai c c c a nam châm, và s ng v i nhau tr n đ i. N u gi ng nhau, cùng c c thì h đ y nhau ra r i. Cha mẹ đi ra đ ng, b th t cái cà v t cùng “ton” màu áo c a m m c xem r t đ p, nh ng hai ông bà m c hai cái áo s mi gi ng nhau, trông l i ch ng m t, vì b m đầu ph i là hai anh em sinh đôi. Ng i ta k chuy n có m t bà v hay nói, m t l n b ông ch ng m ng cho là “đ l m m m” khi n bà gi n căm gan, khi n t đó bà không h nói m t l i, k c đ n lúc h i ý ki n đ g con gái đi l y ch ng, bà cũng ch g t đ u. Gia đình nh th thì đâu còn h nh phúc khi ch còn m t ng i đ c tho i, không còn ti ng nói sinh đ ng, làm m lên không khí gia đình.

Khác nhau còn b t ngu n t s thích không gi ng nhau. Cha th y l nh thì m th y nóng, vì v y m m i nh ng ch n cho ch ng. Cha thích ph mà m ch thích ăn c m, v y m i là h nh phúc, n u c hai v ch ng đ u thích ăn ph thì hao, mà c hai đ u thích ăn c m thì chán ch t. Cha thích đi ra ngoài đàn đúm v i b n bè, trái l i m thích n m nhà xem phim b , đ đ ng l i là v a. M máy truy n hình ra, m thích bi k ch đ n c m t n c mũi kèm nhem hay thích hài k ch đ c i s ng khoái, b ch xem tin t c, và các ch ng trình th thao, v y ng i làm ch ng trình có đ y đ các ti t m c đa đ ng m i th a m n nhu c u khán gi c a m i gia đình. Các nhà s n xu t ăn nên làm ra vì b y gi m i gia đình, có khi con s máy TV cao h n s ng i

có mặt, ít khi chúng ta thấy hai người cùng ngồi xem mặt chương trình. Bữa mê Asia, trong khi mà khoái Thúy Nga, người ta mới bán được vé nhạc hội hay băng nhạc. Người trẻ có máy computer, mà xem xiếc hay nghe nhạc, bỏ thì vào đọc báo, xem tin tức, thì đi tiệt (vì hay đi ra ngoài), đọc truyện người ta chơi nhau trên “net” rồi mới đi ngủ.

Ngày xưa dẫu con cũng đã có lúc mới người mới ý. Cha thì nghiêm khắc ít khi gọi tên con, ít khi tha thứ cho con như người lớn. Mẹ thì nuông chiều con, sẵn sàng che giấu lỗi con để cho cha khỏi biết. Chạy trốn hôn nhân, cha thì nghiêm phân tích hơn thì, để đo, mà thấy yêu và thấy chiểu ý con theo lý lẽ của con tim. Có những người buồn hay chạy trốn khó khăn, mà con có khi “thì thừ” với nhau mà cha không hiểu hay biết, vì trên bề mặt có vẻ có râu tóc đầy của mẹ, để con thấy hay dẫu dẫu hơn là khung vai của người con cái có râu tóc của cha. Bây giờ về già, ông bà cũng bắt đầu nghĩ kĩ với nhau về việc dẫu cháu. Ông thấy con thích can thiệp vào chuyện con cháu nói là vì tình yêu, bà dẫu dẫu, nuông chiều hơn cho là tùy thuộc vào thời điểm.

Khóc khóc và bắt đầu chính là trạng thái của dân chúng. Quý vị thấy Quốc Hội Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan) dân biểu cãi nhau chí chóe, thậm chí còn đánh nhau để duy trì máu, vì đất nước này là một đất nước của dân chúng. Cuba, Bắc Hàn, Việt Nam làm gì có chính dân chúng này, trên nói thì dẫu dẫu nín khe theo kiểu người, “ngọt ngào ăn tiệt,” người quyệt, để luật gì cũng do trung ương quyệt để nhấc rồi chính biểu quyệt thông qua. Thấy Quốc Hội Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, trước khi biểu quyệt số phiếu, chủ tịch Quốc Hội hỏi: “Có ai phản đối không?” Sau đó ai để ý thì đưa tay lên. Bấy giờ nào dám đưa tay phản đối và bắt đầu nào dám thấy tay không để ý. Thấy là “Quốc Hội ta nhất trí 100%” thông qua tất cả người quyệt, để luật. Quốc Hội như thế thì chán chết. Thành ra Quốc Hội ở đâu cũng vậy, có dân chúng là phải có để lập, nếu không sẽ thành công của một thế chế để tài. Có thành phần để lập để người nhiên phải có để qua tiệt người. Gia đình cũng vậy thôi!

Tuy khóc khóc hay gọi tên người thì bề mặt cũng đã sống với nhau gọi 60 năm nay, con cái gái trai mới để dẫu, cháu nội ngoại đôi đàng gọi hai chế. Thấy người, con cái chế bao giờ dám hỏi, những kẻ có mặt gia đình đông đúc thế này, chế ngày xưa bề mặt đã để cãi nhau kẻ liệt để không nhìn mặt nhau ít nhất là trên mặt người.